

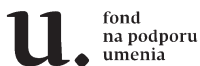
ONDREJ KLENOVSKÝ
ROZPRÁVKY
MEDZI RIADKAMI

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

Copyright © Ondrej Klenovský 2019
Illustrations © Nina Neczliová 2019
Cover Design © Ľubica Končeková 2019
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava
<http://www.vsss.sk>, e-mail: vsss@stonline.sk

Kniha vyšla s finančnou pomocou
Fondu na podporu umenia

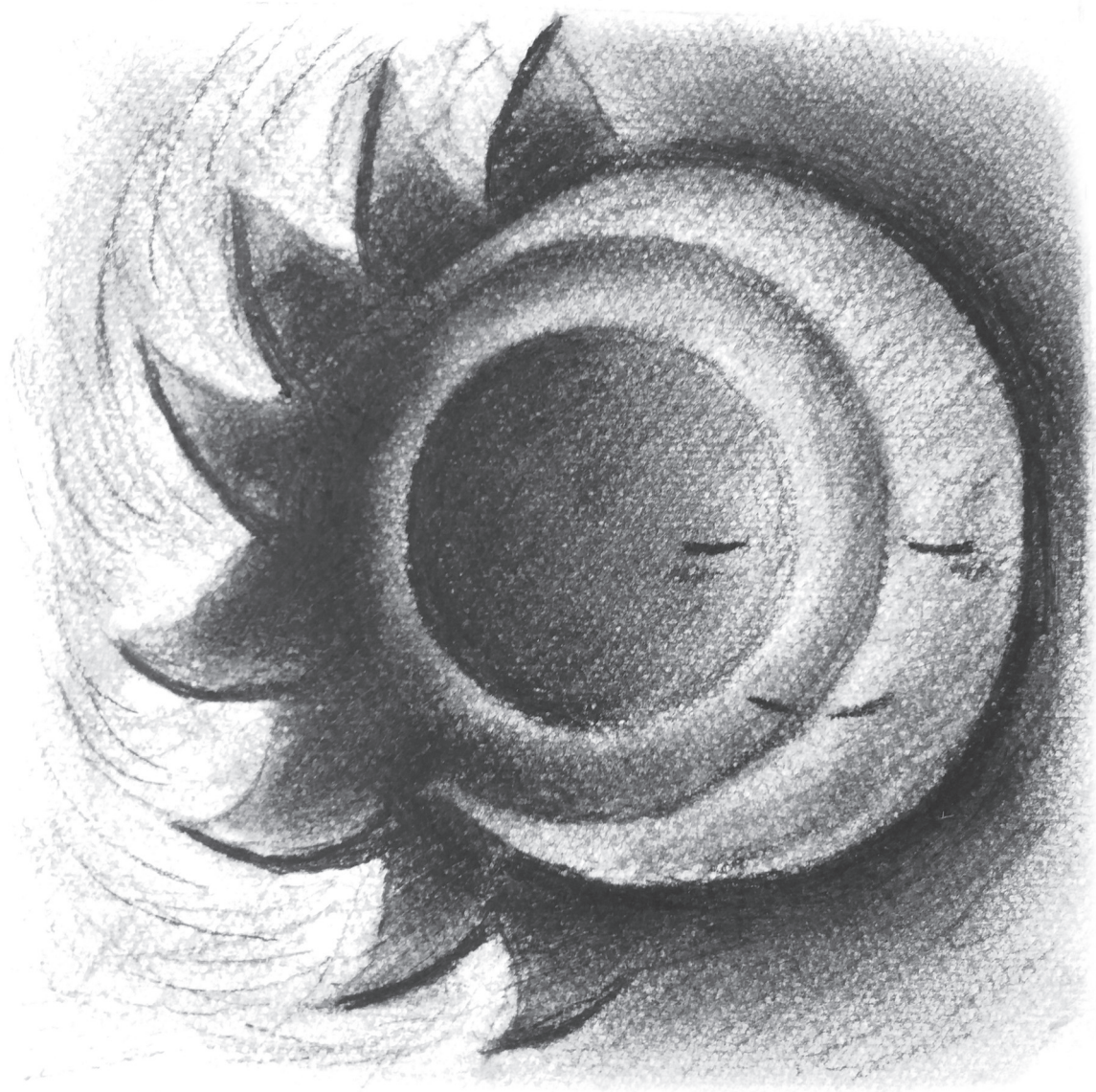
VYDAVATEĽSTVO SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Ondrej Klenovský: Rozprávky medzi riadkami
Zodpovedná redaktorka Iva Vranská Rojková
Ilustrácie Nina Neczliová
Obálku s použitím ilustrácie Niny Neczliovej navrhla Ľubica Končeková
Grafická úprava a sadzba Ľubica Končeková
Tlač P + M, s. r. o., Turany
Vydanie prvé
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8202-081-9

ONDREJ KLENOVSKÝ

**ROZPRÁVKY
MEDZI RIADKAMI**

ONDREJ KLENOVSKÝ

**ROZPRÁVKY
MEDZI RIADKAMI**

Rozprávka o (šteniatku a) slobode

I.

Noc odkrývala svoju pravú tvár. Ulicami mesta prechádzal šedý tieň jesene a vo vlasoch mu vietor prehŕňal žltohnedé lístie obnažených stromov. Námestie bolo ľudoprázdne. Len mesiac, ukotvený ako striebristá hlavička klinca na čiernom plátne oblohy, žmúril do okien domov a dotykmi svojich perleťových lúčov prinášal unaveným ľuďom zaslúžený spánok. Hviezdy spolu s ním pozorovali ponurú atmosféru nočných ulíc a uličiek...

Uprostred námestia sa týčila socha postavená na počesť víťazstva slobody. Mlčala, pretože jej pery skameneli v tajuplnom tichu. Len v duchu sa smiala, keď spomínala na svoje slávnostné odhalenie a slová rečníka: „... táto socha je znak slobody, znak víťazstva nad útlakom a nepravosťou...“ V svojom kamennom vnútri sa smutne uškŕňala nad toľkou iróniou. Krajinu, na námestí ktorej sa týčila, totiž pokorili, zničili, a nikde ani stopy po slobode či po víťazstve. Stála tu na znak slobody, na znak víťazstva ako nemá a bolestná výčitka. Kamennou hlavou sa jej prehánali myšlienky a niekde hlboko v kamennom srdci sa liahla túžba prehovoriť k ľuďom a povedať im:

– Prečo? Prečo ste ma postavili, keď váš národ nie je slobodný?

Po chvíli sa v nej búrka myšlienok utíšila a pomaly sa jej začalo driemať. Vietor jej hladil tvár, ťažké ruky, oslobodzoval jej nohy od tiaže tela. Oči sochy by najradšej vyronili slzu, ale nebolo nad čím plakať...

Zrazu socha začula podivné mrmlanie. Pozrela sa k nohám a dole ležalo šteniatko. Chúlilo sa k žulovému podstavcu, akoby hľadalo náznak tepla v chladnom kameni. „Je mu zima,“ pomyslela si socha. „Aké je len krásne, milučké, maličké...“ obdivovala drobné, živé stvorenie, keď vtom, dôstojné nočné ticho a nekončiace sa mlčanie sochy, prerušil tenučký hlások:

– Aké ste nádherné, trblietavé hviezdičky. A koľko vás len je. Ste veľká, preveľká rodina a mesiačik je váš otecko. Len ja som také samé, samučičké...“

Soche zrazu ostalo clivo na duši, pocítila smútok, ktorý zatiaľ nepocítila, lebo doteraz cítila iba zlobu. Zlobu voči tomu, že je taká zbytočná.

No teraz sa smútok v duši premenil na ľútosť v srdci, a tá sa pretavila do večnej otázky, ktorá nesúvisela s popisovanými pocitmi: „Načo ma postavili, sochu víťazstva slobody, keď v tomto národe sloboda neexistuje?“ – ... a kamenné oči začali vlnúť...

– A či naozaj neexistuje? – ozval sa hlások.

– Ty mi rozumieš? – opýtalo sa srdce sochy, no jej pery zostali nehybné.

– Áno, rozumiem každému tvojmu slovu, každému tvojmu pocitu... Si nahnevaná, že tu nie je sloboda a si smutná, že som samé, samučičké a chceš mi povedať, že si tu so mnou. Ďakujem ti... Ďakujem ti za to, že si môj priateľ. Vieš, ja veľa priateľov nemám...

– Ani ja nie... – skonštatovala socha.

– Tvojou priateľkou je sloboda.

– Sloboda? – začudovala sa socha a pokračovala: – Tá tu už dávno nie je...

– Ale je... Keby tu nebola, tak tu nestojíš. Zbúrali by ťa...

– Možno máš pravdu... Ale ja žiadnu slobodu nevidím...

– Nevidíš ju? – opýtalo sa šteniatko: – A ako sa dá vidieť sloboda?

– Nevie, – odmlčala e sa socha.

– Sloboda je tam kde je ON.